ולא יספה שוב אליו עוד S midőn kibocsátotta a Jónó-t, a szelíd életű jámbor galambot, mely nem tért vissza többé a bárkába, felhangzott akkor a Mindenható szava mely elrendelé: צא מן התבה menj immár most ki te is a bárkából. Így olvastuk az elmúlt napokban a Szentírás elbeszélését az özönvíz történetének kapcsán, mely emlékünkbe idéződik most e gyászos alkalommal amikor a gyermeki fájdalom e koporsó köré gyűjt benneteket, kik még csak röviddel ezelőtt állottatok itt dermesztő bánattal szívetekben. Csapások özönét zúdította reátok a Mindenható Isten, akinek kifürkészhetetlen akarata váratlanul ragadta el körötökből büszkeségtek koronáját, családtok ékességét: apátokat, s még csak negyedik hónapja hordjátok a gyásznak fájdalmát, s íme a Mindenható keze fölszaggatta újból kebletek sebét s elszólítja körötökből az édes anyát, ki családtok őrangyala volt. Aki hogy kibocsátotta a galambot, néki is távoznia kell a családi bárkából, hol az anyai szeretet ömlesztő kapcsa fűzte egybe szíveiteket. Ki gondjával szívének szárnyai alá gyűjtött benneteket, ki jámborságával a vallásos szellemben nevelte ifjúságtokat, ki az anyai hűség önfeláldozó odaadásával őrködött fölöttetek, kinek kebléből a világító fénysugár özönlött ki, mely az élet háborgó hullámain hányódó családi bárkátokat a boldogság fényével világosította meg: íme Isten rendeléséből távozik körötökből s ahogy kivonul a bárkából, megrendült szívvel láthatjátok, hogy fölszikkadt számotokra a föld, kietlen pusztaság környékezi az élet, mert széttört az ömlesztő kapocs, kihűlt az anyai szív, mely éltető melegével árasztott számotokra a föld kietlenségében. Hiszen sokat szenvedett ő, míg lezárhatta szemeit a megváltó halál, végtelenül kínos fájdalom homályosította el élte alkonyát, míg leszállt reá az örök éjszaka, de még a szenvedő anya is a nemes vasakaratával vonzotta gyermeki odaadástok egybefonódó láncát a betegágy köré, hogy a sínlődő anyai szív utolsó sugarai világítsák meg előttetek az élet útját, melyen örök hűséggel fogjátok megőrizni a szülők emlékét, kik tinéktek éltek, ti értetek küzdöttek, boldogságtokért fáradoztak. Oh nehéz a fájdalom, mely kebletekben sajog, midőn az apának még frissen hantolt sírja mellett viszitek el örök nyugovóra a jószívű édes anyát, mélyen rendültök meg egész lényetekben, ha átgondoljátok, hogy mily rövid idő alatt vált pusztasággá a hely, hol az élet gyötrelmeitől nyugalmat találtatok boldogságot fakasztó keblekben, — de jámbor szüleitek ápolták az Istenhez való ragaszkodást szívetekben, az ő szellemükben jártok el, ha megnyugodtok a Mindenható akaratában s ha fájdalommal hajolva meg a végzet előtt kegyelettel őrzitek emléküket. Ez a vigasztaló tudat — — —

Schwarcz Jónásné

Ujpesten 1905. nov. 8.

MTA KÖNYVTÁR ÉS INFORMÁCIÓS KÖZPONT

Ven/11/159